

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda

Judecători – Timofti Vladimir, Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Stasiev Stanislav XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 30.11.2020 – 30.12.2020 (prima instanță);
2. 25.01.2021 – 14.04.2021 (instanța de apel);
3. 09.06.2021 – 20.10.2021 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Buiucani/ din 30.12.2020, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală, Stasiev Stanislav a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 4 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a admis cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului în contul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 8 340 lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Stasiev Stanislav, urmărind scopul vătămării intenționate a integrității corporale, acționând intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, la 24.09.2020, la ora 16:15, aflându-se în curtea blocului amplasată în mun. Chișinău, str. Lech Kaczynski 10/1, fiind în loc public, având în mână un cuțit de bucătărie, i-a aplicat o lovitură cu un cuțit lui Repin Semion în regiunea cutii toracice. Ca urmare a efectuării expertizei medico-legale a lui Repin Semion, conform raportului de expertiza judiciară cu nr. 202002D1824 din 13 octombrie 2020 s-a constatat: „plagă

tăiat-înțepată a hemitoracelui stâng cu lezarea segmentelor 2, 3 pulmonar pe stânga; hemopneumotorace pe stânga 200 ml. sânge, emfizem subcutan țesuturilor moi hemitoracele stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă”.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal – „*vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsa non-privativă de libertate, invocând că, inculpatul a recunoscut vinovăția, instanța de judecată nu a ținut cont pe deplin de aceasta și l-a condamnat pe inculpat la o sancțiune excesiv de severă, instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanța atenuantă (recunoașterea vinovăției), instanța de judecată urma să țină cont de prevederile art. 7 și art. 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, anterior nu a fost judecat; inculpatul este bolnav de epilepsie și a suportat intervenții chirurgicale, sentința nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea art. 90 Cod penal.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021, s-a respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod Penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În continuare, instanța de apel a indicat că, nu este posibil de a aplica o pedeapsă non-privativă de libertate anume reieșind din caracterul și gradul prejudiciabil al faptei și din personalitatea inculpatului, totodată, o pedeapsă sub formă de închisoare, cu aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei ar avea un caracter iluzoriu, iar pedeapsa penală nu și-ar realiza scopul de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Instanța de apel a considerat că, recunoașterea vinei de către inculpat, prezența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante, anterior nu a fost judecat, nu sunt suficiente pentru a conchide că, atingerea scopului pedepsei penale poate avea loc prin dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, or, aceste circumstanțe raportate la caracterul și gradul prejudiciabil al faptei comise,

împrejurările și modalitatea de comitere a faptei, denotă că, restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane poate avea loc doar prin executarea de către inculpat în regim real a pedepsei penale sub formă de închisoare.

În ceea ce privește argumentele invocate de către avocatul Mihalache Iurie ce se referă la faptul că inculpatul Stasiev Stanislav este bolnav de epilepsie și a suportat intervenții chirurgicale, instanța de apel a reținut că, din informația eliberată de Asociația Medicală Teritorială Centru rezultă că, cet. Stasiev Stanislav la evidența medicului psihiatru nu se află, în anul 2013 a fost asistat în Spitalul Clinic de Psihiatrie, cu diagnosticul „Tulburare organică de personalitate (TCC repetate) cu sindrom epileptiform”; (f.d. 97) Conform procesului-verbal de audiere a specialistului din 26.11.2020 rezultă că, specialistul Cazacu Vasile a declarat că, diagnoza „Tulburare organică de personalitate (TCC repetate) cu sindrom epileptiform nu echivalează cu noțiunea de maladie psihică cronică și evolutivă propriu-zisă, însă noțiunea de „sindrom epileptiform” nu exclude existența ipotetică ale unor fenomene psihice temporare care ar putea în mod semnificativ discernământul psihic și implicit responsabilitatea; (v. I f.d. 100), în acest context, instanța de apel apreciind relevanța și concludența materialelor relevate supra, a atestat că, circumstanțele invocate de către avocatul Mihalache Iurie ce se referă la starea de sănătate a inculpatului Stasiev Stanislav nu constituie temei de a dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei sau, după caz, liberarea de la executarea pedepsei a persoanelor grav bolnave, deoarece probele administrate la dosar confirmă faptul că, inculpatul nu se află la evidența medicului psihiatru, iar diagnosticul „Tulburare organică de personalitate (TCC repetate) cu sindrom epileptiform nu echivalează cu noțiunea de maladie psihică cronică și evolutivă propriu-zisă, ceea ce nu constituie o restricție temeinică pentru executarea de către inculpat a pedepsei sub formă de închisoare, mai mult ca atât, instanța de apel a atestat că, la materialele cauzei penale nu au fost administrate careva probe care să confirme faptul că, inculpatul suferă de careva boli, ce îl lipsește de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu rejudecarea cauzei, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate, invocând argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 2 din prezenta decizie), suplimentar:

- motivarea soluției instanței de apel nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 alin. (4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave;
- conform jurisprudenței CtEDO, autoritățile trebuie să depună eforturi

serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și să întreprindă toate măsurile posibile conform legii, pentru a asigura probe pertinente, concludente, utile și veridice cu privire la caz.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel, motivând prin faptul că instanța de apel și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Lecturând textul recursului, Colegiul penal constată că, recurentul își exprimă dezacordul doar cu faptul că pedeapsa aplicată este prea aspră, astfel instanța de recurs ordinar supune verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivul – temeiul de recurs invocat de recurent nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Colegiul penal menționează că temeiul invocat, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală este unul declarativ, deoarece în urma examinării

materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (v. II f.d. 21 – 26) corect și-a motivat soluția de menținere a sentinței și în partea aplicării pedepsei și modului de executare a pedepsei, a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare: gravitatea infracțiunii săvârșite – gravă, de faptul că inculpatul i-a cauzat părții vătămate leziuni corporale grave ce reprezintă pericol pentru viață, prezența circumstanței atenuante – căința activă, lipsa circumstanțelor agravante, precum și faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a redus corect pedeapsa în conformitate cu prevederile alin. (8) a aceluiași articol.

Cât ține de motivele indicate în recurs precum că, o pedeapsă non privativă de libertate cu aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului poate realiza scopul pedepsei penale, Colegiul penal nu le acceptă, or, atât prima instanță în sentință (v. I f.d. 245 – 246) cât și instanța de apel în decizia (v. II f.d. 21 – 26) recurată au indicat și motivat pe deplin modalitatea de executare a pedepsei aplicate, au dat apreciere tuturor circumstanțelor, inclusiv celor menționate de recurent și au luat în considerare pericolul social al acțiunilor inculpatului și personalitatea inculpatului, astfel, instanța de apel corect menținând pedeapsa stabilită de prima instanță în limitele Legii penale, fiind una echitabilă, ce corespunde atât principiului proporționalității cât și scopului pedepsei penale, care va asigura restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și a altor persoane.

Colegiul penal statuează că, pentru a se putea constata dacă inculpatul se poate corecta prin stabilirea unei pedepse non privative de libertate, se analizează persoana inculpatului sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar conchide că stabilirea unei pedepse non privative de libertate nu este rațională în circumstanțele stabilite pe caz și nu ar asigura scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, care reglementează, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, **corectarea** și resocializarea condamnatului, **precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.**

Mai mult, Colegiul penal statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

7. Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu

se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Stasiev Stanislav XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **18 noiembrie 2021**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie